

REPORTAJ LA OLARI

Comuna Olari este așezată lângă Sintana, ca o schiță modestă și necunoscută lângă un grandios portret de Rembrandt. Reporterii se lasă adesea atrași de fama Sintanei. Dar condeul nostru a fost de data asta atras de Olari, vecinul modest al Sintanei.

Venind de la Chișineu Criș cu președintele cooperativei agricole de producție din Olari, acesta ne spune: „sintefi primul scriitor care ne vizitează”. Il cheamă Ion Bătrîn și, cu toate că mașina în care călătorim este a lui, se stringe în ea ca un melc în cochilie și pare foarte îngindurat. Un timp avem o șosea excelentă, de asfalt, apoi cotim la dreapta pe un drum „de interes local” cum ar spune un cartograf sau un ghid O.N.T. Drumul străbate o cîmpie fertilă de o vastă orizontăritate în care plantațiile de porumb, tutun și floarea-soarelui par a fi niște păduri tinere și pline de sevă. Un paznic care trece prin porumb dispăre din raza vederii noastre și ni se pare că și mașina, dacă n-ar ridica un nor de colb, ca o trenă fumegîndă, nu s-ar vedea nici ea în această grandioasă împărăție vegetală.

Bogăția satului rezultată din hărnicia țărănilor cooperatori, ne este anunțată de departe, de frumusețea lanurilor de porumb. Pe locurile unde fusese griu, locuri arate imediat după seceriș, a fost semănat porumb furajer.

Satul, îndată ce intrăm în incinta lui, se înfățișează curat și frumos, cu străzi largi și drepte, pe marginea cărora stau cele peste 300 de case noi. Între construcțiile noi remarcăm, bincințeles, clădirea nouă a școlii de 8 ani și clădirea monumentală a căminului cultural. Sala de festivități a căminului poate adăposti 500 de spectatori și impresionează prin cele patru mari policandre de cristal fabricate la Pădurea Neagră, care par arborescente cristale de Murano. Tot în clădirea modernă a acestui cămin se află biblioteca, avînd aproape 4 000 de volume. Cinematograful este instalat în vechea clădire a căminului. Dispensarul este bine alcătuit, și doctorița ne arată mîndră instrumentele medicale moderne și instalațiile din dispensar.

Un magazin mare — în construcție, îmbogățește centrul satului care schițează încă un pas spre viitoarea înfățișare citadină la care rivnotește. Pe acoperișurile caselor se zăresc numeroase antene de radio și televizor.

Evident, bunăstarea locuitorilor este rezultatul muncii lor în cooperativa agricolă de producție, iar aceasta, avînd în Sintana vecină un exemplu molipsitor, se dezvoltă frumos și armonios, de la un an la altul. Veniturile cooperativei agricole de producție, au atins în anul trecut suma de aproape șase milioane lei. În acest an ele vor ajunge la circa șase milioane și jumătate. Averele obștească a cooperativei este evaluată azi la peste 10 milioane lei.

Urmînd exemplul cooperativelor din Sintana, cooperativii din Olari plănuiesc ca la anul viitor să înceapă construcția unei sere pe o suprafață de un hectar. Va fi una din marile sere din raion, va fi, întocmai ca și sera din Sintana, un izvor frumos de venituri, un modern corn al abundenței, de unde se vor deșerta, în lunile de iarnă, importante cantități de trufandale: castraveți, roșii, salată.

Cooperativa agricolă de producție din Olari se dezvoltă rapid pe drumul unei tot mai largi tehniciării a muncii. Ea este încadrată cu specialiști tineri și harnici cum sînt: inginerul zootehnist Flavius Iliasa, inginerul agronom Silviu Bocaniciuc și tehnicianul agronom I. Diaconu, specializat în legumicultură. O casă laborator cu un teren experimental, un curs agrozootehnic devenit tradițional, constituie o adevărată școală de specializare pentru țărăni cooperatori.

Totul arată aci o bună și gospodărească rinduială. La ferma de vaci s-a pus în

funcție o instalație electrică de muls, s-a introdus mica mecanizare; la grădină se folosește metoda culturilor intensive și chiar în cîmp se folosește pe suprafețe tot mai mari metoda culturilor duble și intercalate. Nu exagerez cînd afirm că despre cooperativa agricolă de producție din Olari reporterii vor avea de scris din ce în ce mai mult. Oamenii harnici din Olari merită, de pe acum, cu prisosință, cuvintele noastre cele mai elogioase și entuziaste.

PETRU VINTILĂ

Socialismul

intră-n numele acestei țări

O zi cu soare,
O zi cu steaguri,
Socialismul intră-n numele acestei țări:
Republica Socialistă România.

Mai mari culorile, mai tare
Văzduhul vast de August, cu podoabe,
Primesc coloanele în sărbătoare
Te recunoaștem, timplă gînditoare
A patriei — Partid —!
Ești tinerețea dată
Pămîntului spre rodnicie.

ILIE CONSTANTIN

Din frumusețile patriei: Lacul Roșu.

CU sau FĂRĂ ECRAN LAT

Printre cinematografele sătești din raionul Rm. Vilcea care și-au creat un bun renume se numără și cel din comuna Stoiceni. De la înființarea, din 1959, activitatea sa a urmat un drum ascendent în privința manifestărilor cu filmul, a bunei deserviri a spectatorilor și, implicit, a creșterii numărului acestora. Astfel cinematograful a devenit, anul trecut, fruntaș pe raion.

Unul din „secretele” acestor meritorii rezultate constă în faptul că pe lângă cinematograful sătesc s-a format un colectiv de sprijin al acțiunilor legate de munca cu filmul, din care — pe lângă operatorul Ilie Dumitru și Iulian Constantinescu, directorul și asistentul cultural — mai fac parte și trei învățători. Mulțumită acestui colectiv obștească proiectiile sunt însoțite cu regularitate de prezentări ale filmelor.

În ultima vreme, s-a trecut și la forme mai complexe de popularizare și explicare a celei de a șaptea arte. Astfel, în cadrul unei „zile a cinematografului”, cu ocazia rulării filmului *Moscova—Genova* s-a organizat un simpozion în care, în afara obișnuitei

prezentări, s-a discutat despre momentul politic ce i-a inspirat pe realizatorii problemei peliculei și s-au dezbătut problemele artei filmului. Mult gustate de concurenți, dar și de spectatori, au fost cele două concursuri *Cine știe câștigă*, cu tema *Din istoricul cinematografului*. Cei mai competenți cinefili s-au dovedit a fi Elena Șoacă, Maria Udărescu, Victor Birzescu, la întrecerea pentru tinerii cooperatori și Constantin Ilie, Ioana Cimpoeu, Filofteia Chelaru la cea pentru elevi. Pe plan regional a fost organizat un festival al filmului pentru tineret la care a participat cu succes și cinematograful din Stoiceni. Cu deosebit interes au fost vizionate filme ca *Djura*, *Festivalul Chaplin*, *Comoara din Vadul Vechi*, *Vară romantică*, *Domnișoara Barbă-Albastră*.

Despre grija față de spectatori a directorului căminului cultural și a operatorului vorbește și aspectul îngrijit al sălii de spectacole, magazia care e deja plină de lemnele destinate încălzirii încăperii în lunile de iarnă, sau proiectiile ce se desfășoară fără defecțiuni la majoritatea filmelor.

Totuși — pentru că există și un to-

tuși în activitatea cinematografului din Stoiceni — dacă, anul trecut, planul de spectatori, ca și planul valoric au fost îndeplinite și chiar depășite în fiecare lună, acum situația este alta. Este adevărat că — după cum ne arăta operatorul Ilie Dumitru — sarcinile de plan ale cinematografului din Stoiceni au crescut simțitor în raport cu anul precedent. Dar nu e mai puțin adevărat că nu au fost atinse nici cifrele realizate anul trecut (și care la momentul respectiv constituiau depășiri de plan). Care ar fi explicația acestei stagnări (dacă nu chiar a unui mic recul) și tocmai într-un an cînd nu se poate spune că nu s-au organizat diferite manifestări în sprinjurul rulării propriu-zise a filmelor? S-au schimbat oare spectatorii din Stoiceni? Sau cei ce răspund de această activitate? Nice una, nici alta. S-au pierdut însă pe drum unele metode eficiente de muncă, precum și o parte din elanul necesar. Și acum, cînd proiectiile sînt însoțite de manifestări interesante legate de arta filmului (dintre care pe unele le-am amintit mai sus), sala de spectacole s-a dovedit a fi neîncăpătoare. Este necesar însă să se permanentizeze o parte din elanul din spectatori, care să devină astfel niște adevărați prieteni ai filmului. Lucru ce se reușește în bună măsură în urmă cu un an, prin metoda abonamentelor, actualmente abandonată în urma unor indicații primite de la întreprinderea regională de cinematografie?

Un alt procedeu care, dacă este abordat cu seriozitate poate duce la mărirea simțitoare a numărului de spectatori, este marșurii. Deplasări ale aparatului de proiectie în unele sate aparținătoare ale comunei s-au efectuat și în acest an. Or, tocmai posibilitățile de deplasare existente, obiceiul ca cel puțin un membru al colectivului de sprijin să-l însoțească pe operator în marșurii și în special buna primire de care s-au bucurat filmele la Șerbăneasa, Rădoești, ar trebui să determine desfășurarea acestor deplasări cu o periodicitate bine stabilită în toate cele cinci sate aparținătoare. De asemenea, agitația vizuală în legătură cu proiectia diferitelor filme ar putea fi îmbunătățită prin forme cât mai variate și, eventual, printr-o mai bună amplasare a afișelor respective.

O serie de cinefili din comună, dintre care Vasile Obogeanu, Stela Rodescu, Constantin Petria, Maria Nica își exprimă recent dorința de a putea viziona și la cinematograful din comună lor filme pe ecran lat, așa cum au posibilitatea sătenii din Riuveni sau Buleta, din același raion. Însă, pentru ca această doleanță să-și capete justificarea, e necesar ca în primul rînd cinematograful din localitate să-și recucerească prestigiul de fruntaș. Cu ecran normal sau lat, sala cinematografului din Stoiceni trebuie să fie mereu plină.

VLADIMIR PANĂ

Ultimele zile de vacanță.

Fruntași în muncă și în sport

Este un lucru destul de rar dar mai există. Să îți înțelegi un fruntaș în muncă și să fie fruntaș și în sport este un lucru destul de lesnicios; la orice întreprindere sau la orice unitate industrială sau agrară ai merge, și se pot prezenta destui oameni care înțeleg aceste două atribuții. Cînd întîlnești însă o echipă întregă — de fotbal să zicem — și afli că toți jucătorii sînt fruntași în muncă, lucrul și se pare remarcabil, și

reții și, cu prima ocazie, îi spui și altora ca să afle și ei.

Așadar, ați auzit de echipa de fotbal a cooperativei din Bucov, raionul Ploiești? E drept, nu figurează în nici un campionat, nici de A, nici de B, nici de C. N-are milioane de simpatizanți în toată țara, ci doar vreo câteva mii din care două-trei zecări de pe malul Teleajenului.

Închipuiți-vă 12 tineri, de 16, 17 și 18 ani, lucrînd cu to-

ți într-un sector de muncă deosebit de pretențios — zootehnia, — toți fruntași în muncă, toți evidențiați pe panoul de onoare și la gazeta de pe rețea.

Aceiași tineri, cînd ies pe terenul de sport, atrag jumătate de sat în tribună. Ambițioși nevoie mare, se antre-

Carnet SPORTIV

nează pînă... storc maiourile de pe ei. Dar știu ce vor. Un jucător din echipă mi-a declarat „neoficial” că „își mîncă papucii dacă pierd vreun meci la Bucov”. La ei în comună n-a existat echipă din raion, sau din alte raioane,

care să-i bată vreodată. Cînd, duminică, joacă echipa cooperativei, localnicii lasă televizoarele și aparatele de radio și, chit că la București joacă Rapid sau Dinamo, merg la terenul lor să-i vadă pe „băieții la lucru” să-i încurajeze și să-i aplaude, purtîndu-i pe aripile victoriei. Și n-au ce regreta. Băieții joacă spectaculos, în viteză, și înscriu o grămadă de goluri, iar spectatorii jubilează. Așa se face că fiecare meci de fotbal la Bucov este pentru săteni o mică sărbătoare.

Deși foarte tineri, fotbalistii și-au cîștigat, în procesul muncii, respectul și considerația tuturor cooperativitorilor. L-au sîrilit pe Petre Pircălabu, o sfirmă de băieți de 16 ani, blond și pistruiat, cu pistruii pînă și pe virful nasului. După față pare destul de co-

Am poposit la Cîrlibaba într-o seară cînd aerul neobișnuit de tare se resimțea în nări ca un sifon. Echipa de dansuri își îmbogățea repertoriul cu *Dansul fetelor*. Fetele, artiste amatoare, trebuie s-o spunem deschis, merită toată lauda. Sînt inimoase și nu pierd nici un prilej să facă din echipa lor o echipă originală și cunoscută. Există ambiția secretă de a ajunge din urmă și de a depăși chiar formația vecinilor din Ciocănești, evidențiată la ultimul concurs pe țară. Ar fi cu atît mai interesant cu cît aici, la Cîrlibaba, își dau mîna tradiții folclorice românești, germane și ucrainene. Am remarcat acest lucru cunoscînd cîțiva dansatori: Grigore Bozeșanu, Dumitru Calenic, Boutos Waltraude și Wențel Gustav. Toți acești tineri și vîrstnici își string mîinile la dans ca și în viață.

Cea mai interesantă dansatoare pe care am cunoscut-o însă la Cîrlibaba are 19 ani. Este utecistă, a terminat iulianul trecut, lucrează în învățămînt iar acum s-a înscris la o facultate fără frecvență. Toată lumea o strigă

POPAS CULTURAL

Măriuța și este și directoarea căminului cultural.

Am discutat cu tovarășa Maria Danci despre cîteva acțiuni culturale din ultima vreme. Spațiul unui articol este restrîns pentru a le enumera pe toate. Brigada de agitație a rămas binecunoscută de la spectacolul cu titlul *Ne înscriem la cuvînt*. Cu noul montaj literar-muzical „Magistralele Soarelui”, cu dansurile, soliștii vocali și instrumentiștii, recitatorii, s-a făcut turul împrejurimilor. Artiștii amatori de la Cîrlibaba au fost aplauzați la Rotunda, Ciocănești și Iacobeni, dar mai ales la ei acasă. Aici, într-o singură noapte, au prezentat trei spectacole cu conținut nou.

Am întrebato pe Măriuța, hai să-i zicem și noi așa, cum atrage tineretul știind că alții fac din asta problemă.

— La noi e simplu, mi-a răspuns cu modestie. Cîtim împreună, dansăm la fel. Ne ajută organizația U.T.C. În fiecare săptămînă colaborăm la organizarea duminicilor culturale-sportive, a serilor de dans și a celor cu tematică.

Am observat și singur de altfel că centrul de atracție al frumosului sat de munte este căminul cultural.

ION MURGEANU

pilăros. În cooperativa agricolă însă toți îl privesc cu respect și-l tratează ca atare.

Prima explicație: Petrică are la ora asta aproape 200 de zile-muncă, iar în anul trecut a avut peste 400! A doua explicație (bineînțeleasă locală): Petrică aduce pe terenul de sport, ca stil și ca eficacitate în joc, cu „stafa” titlului său, internaționalul dinamovist Pircălab.

Trăsături analoage, care i-au împus în muncă și în sport, au și ceilalți băieți, pe care ne fac datoria să-i cităm: Florin Stancu, Marin Rodeanu, Dumitru Marin, Constantin Mișcă, Gheorghe Ene, Aurel Roșu, Petre Arghir, Ion Vilsan, Marin Vasilie, Tudor Stănescu, Petre Pricop.

MARIUS POPESCU

În atenția cititorilor

PENTRU RECOLTE SPORITE DE GRÎU

Experiența unităților agricole fruntașe arată că pentru obținerea de producții mari la grâul de toamnă, trebuie respectate cu atenție o serie de învățături izvorite din cercetarea științifică și din activitatea practică.

Unul din cele mai importante mijloace de a obține recolte bogate este utilizarea în producție a celor mai potrivite soiuri. În ultimii ani, în agricultura țării noastre au fost introduse soiuri de grâu de toamnă cu însușiri superioare: rezistență la frig, secetă, cădere și boli, productivitate ridicată, calitate bună a făinii. La alegerea soiurilor de grâu de toamnă trebuie să se țină seama de recomandările Consiliului Superior al Agriculturii în această privință. Astfel, pentru Dobrogea și Bărăgan se recomandă cultivarea soiurilor Triumph, Bezostaia 1, Skorospelka 3 b și București 1 (ICA 457 B), iar în silvostepa Munteniei și Olteniei se vor cultiva soiurile Bezostaia 1 Skorospelka 3 b, Nr. 301, Ponca și București 1.

În cîmpia Banatului se recomandă soiurile Harrach, Bezostaia 1, Ponca și Cluj 11, iar în zona dealurilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș li se mai adaugă soiurile 301, și Cenad 117. În Moldova, în zona de silvostepă se recomandă soiurile nr. 301, Bezostaia 1, București 1 și Iași 1, în timp ce în zona dealurilor din dreapta Siretului se vor cultiva soiurile Ponca, Bezostaia 1, nr. 301 și Cenad 117. În zona dealurilor din sudul țării (dealurile Munteniei și Olteniei) se vor cultiva soiurile Ponca, nr. 301 Bezostaia 1 și București 1.

În cadrul fiecărei unități agricole socialiste soiurile trebuie să fie rațional amplasate în funcție de condițiile locale. Astfel se recomandă ca soiurile intensive ca Bezostaia 1 și Skorospelka 3 b să fie cultivate pe terenurile cele mai fertile, bine lucrate și îngrășate unde aceste soiuri dau cele mai bune rezultate, cunoscut fiind faptul că aceste soiuri nu dau rezultate bune pe terenuri sărace, cu stral feril subțire, pe coastele sărace sau pe sărături și sărări nisipoase. Soiul Triumph de asemenea, cere să fie cultivat în condiții bune de fertilitate și de pregătire a terenului iar soiul Harrach este mai pretențios în ce privește umiditatea, dînd cele mai bune rezultate în locurile mai umede și mai răcoase.

O grijă deosebită trebuie acordată asigurării semințelor de bună calitate cu valoare culturală ridicată. În acest scop, este necesar ca fiecare unitate să-și organizeze loturi semincere pe care să-și înmulțească sămînța trebuitoare din soiurile raionate. Pe aceste loturi se vor aplica cu cea mai mare atenție și conștiinciozitate întregul complex de măsuri agrotehnice.

Soiurile superioare de grâu își pun în evidență însușirile lor de productivitate numai în condițiile unei agrotehnici superioare, care să le implinească pe deplin cerințele. În primul rînd trebuie să alegem terenul potrivit pentru cultura grâului. Pentru a putea pregăti bine și din vreme patul germinativ pentru

semințe, este necesar să facem arătura cît mai de timpuriu. Aceasta se poate realiza în cele mai bune condiții după culturi care părăsesc terenul devreme: mazăre, borceag, cereale păioase, in de ulei etc. Experiențele au arătat și practica a confirmat că, cu cît se face mai devreme o arătură de bună calitate, fără bolovani, cu atît recoltele de grâu sînt mai ridicate. Iată de ce este bine să cultivăm grâul după plante care părăsesc terenul devreme și dau posibilitatea să se facă o bună arătură de vară. În cazul cînd sîntem nevoiți să amplasăm cultura grâului după porumb sau cartof, se vor alege pentru cultura grâului acele sole care au fost cultivate cu hibridii timpurii sau cu soiuri de cartof precoce sau mijlocii, în așa fel ca să putem efectua pregătirea terenului în partea a doua a lunii septembrie pentru a nu se întîrzie semănatul.

O măsură importantă pentru obținerea de recolte bogate la grâu o constituie utilizarea chibzuită a îngrășămintelor. Pe toate tipurile de sol se recomandă dozele moderate de 100—200 kg ha azotat de amoniu și 200—300 kg/ha superfosfat care dau cele mai economice sporuri.

Pe solurile podzolice este necesar să se aplice doze de 4—6 tone la ha amendamente calcaroase ceea ce mărește eficacitatea aplicării îngrășămintelor.

Soiurile intensive (Bezostaia 1, Skorospelka 3 b) sînt rezistente la cădere și valorifică mai bine îngrășămintele aplicate. De aceea suprafețele cultivate cu astfel de soiuri de grâu de toamnă vor fi fertilizate cu precădere.

În ce privește aplicarea îngrășămintelor, se recomandă ca ele să fie date vara sau toamna la lucrările de pregătire a solului. Îngrășămintele cu azot pot fi date și după semănat, pe semănături, iarna sau primăvara devreme.

Cu foarte bune rezultate se poate utiliza și gunoii de grajd. Doze de 10—15 tone ha pe solurile mai bogate cum sînt cernoziomurile, solurile brun-roșcate de pădure, aluviuni, lăcoviști și doze de 20—25 tone ha pe solurile podzolice, mai sărace, ca și pe solurile erodate, dau sporuri mari de recoltă la grâu. Timpul cel mai potrivit pentru administrarea gunoii de grajd este la executarea arăturii adînci.

Lucrările de pregătire a solului alcătuiesc una dintre cele mai importante verigi din lanțul măsurilor care ne ajută să obținem recolte bogate. Aceste lucrări se fac în mod diferit, în funcție de timpul cînd părăsește terenul planta premergătoare grâului.

Astfel, cînd grâul urmează după plante ce eliberează terenul devreme (mazăre, borceag, orz grâu, seacă, in de ulei etc.) solul se ară imediat cu plugul în agregat cu grapa stelată. Dacă mîriștea este prea înaltă este bine ca în prealabil să se discuiască terenul și apoi să se facă arătura. Adîncimea cea mai potrivită este de circa 20 cm. Se cere însă ca să luăm toate măsurile ca arătura să nu iasă bulgăroasă. Arătura de vară trebuie ținută curată de buruieni și afinată la suprafață prin lucrări

repetate cu grapa cu discuri în agregat, cu grapa stelată sau cu grapa cu colți reglabili.

Cînd grâul urmează după porumb sau alte plante care părăsesc terenul mai tîrziu, se vor lua măsuri pentru eliberarea grabnică a terenului cu scopul de a lucra terenul cît mai curînd. Se ară în agregat cu grapa stelată, imediat după eliberarea terenului și administrarea îngrășămintelor.

Semănatul trebuie făcut în epoca optimă și în funcție de condițiile specifice de temperatură și umiditate ale toamnei. În majoritatea regiunilor țării epoca optimă este cuprinsă între 1—20 octombrie; excepție fac zonele din apropierea munților și din nordul țării unde grâul se poate semăna și în decada a treia a lunii septembrie.

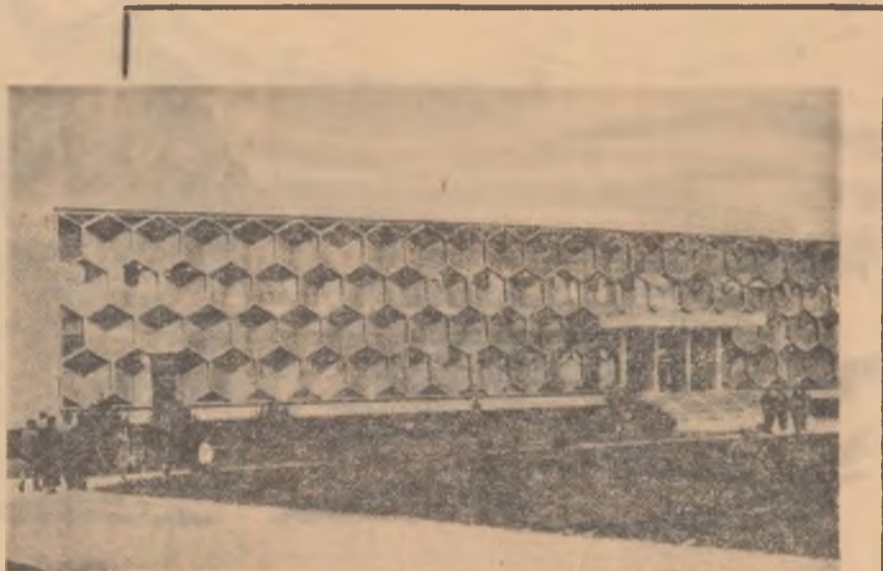
În ce privește norma de semănat, la soiurile intensive cum sînt Bezostaia 1 și Skorospelka 3 b, se recomandă să se semene 450—550 boabe germinabile la m² în timp ce la celelalte soiuri se vor semăna 400—450 boabe la m². Se va semăna numai sămînța cu valoare culturală ridicată, tratată obligatoriu cu

Criptodin, 1 kg produs la o tonă de sămînță. În regiunile unde există pericolul atacului de gîdac ghebos odată cu tratamentul împotriva mîlurei se tratează sămînța cu Aldrin 20 la sută în cantitate de 5 kg la o tonă de sămînță.

După semănat, mai ales în regiunile secetoase și pe tarlalele unde grâul a fost semănat după porumb sau alte prășitoare în arături proaspete, neașezate, se recomandă aplicarea tăvălugului neted urmat de grapă ușoară.

Fiecare din cei care lucrează pe ogoare trebuie să fie profund convins că numai cunoscînd și aplicînd cele mai noi cuceriri ale științei agricole și cele mai bune metode izvorite din experiența unităților agricole fruntașe, vor putea să valorifice din plin condițiile naturale bune din țara noastră pentru cultura grâului de toamnă precum și baza tehnică materială tot mai puternică și să obțină recolte de grâu cît mai bogate.

Ing. NICOLAE EUSTAȚIU
Institutul de cercetări pentru
cereale și plante tehnice —
Fundulea

Unul din pavilioanele expoziției de apicultură deschis cu ocazia celui de al XX-lea Congres Internațional Apimondia.

„APIMONDIA XX”

Al XX-lea Congres al „Apimondiei” (Apicultura mondială — n.r.) și primul care s-a ținut în țara noastră, și-a desfășurat lucrările. A fost organizat și primul tirg internațional apicol la care și-au trimis exponate 18 țări. Delegați din 48 de țări au participat la Congres. După culoarea feței lor am ghicit că albina a cuprins sub aripioare aerul tropicelor, al țărilor Africii și al Mării Japoniei. Țara noastră a găzduit Congresul cum nu se poate mai frumos. Este părerea sinceră a elvețianului, a cehului sau africanului, oameni liniștiți și pașnici cum sînt toți crescătorii de albine care s-au întîlnit aici.

Sprîjinul continuu și multilateral acordat apiculturii de către stat face ca aceasta să se dezvolte ca o ramură intensivă a agriculturii noastre. Numai în cooperativele agricole de producție, din 1955 pînă în 1964, numărul de familii de albine a crescut cu 400 la sută. Anul trecut se producea pe țară de cinci ori mai multă miere ca în anul martor 1955. Unitățile producătoare din țară își etalează aici bunătățile: miere de salcîm, de tei, de smeură, monofloră polifloră. Standul oltenilor e între al Canadei și Franței. Cooperatorii din Batoșu-Galați spun că au avut 30 de stupi și au acum 300. Un cooperativier agricol din Hurezu, raionul Făgăraș, pe nume Roman Bența, a venit în București anume pentru expoziție. El zice că a avut 10 stupi și acum are 35. Expoziția e bîntuită de albine. Ele pornesc de la niște stupi experimentali. Fiindcă veni vorba, îngăduiți-ne să ne ocupăm un pic de ființa aceasta plină de mistere, minusculă și generoasă: albina. Aici au înfățișat-o în disecție, cu sistem nervos, digestiv și cel tehnic al transformării nectarului în miere. Ea este fabricanta lăptișorului de matcă și meșteșugul acesta nimeni pînă acum nu i l-a putut fura.

Pavilionul central al expoziției e un imens fașure. Ferestrele sînt hexagonale, dalele pe care călcăm tot așa, imitînd figura geometrică a fașurei pe care albina o face fără compas, dar de o perfecțiune care nu are egal. Toată aparatura din pavilioane — și ea e ultima expresie în materie — e de fabricație românească. Am pornit-o de la vechiul buduroi pe care-l menționează și Herodot pe plaiurile noastre și am ajuns la omogenizatoarele electronice. Transhumanța familiilor de albine se face, dacă e nevoie, cu bacuri și helicoptere. Sîntem cunoscuți pentru varietatea și calitatea produselor melifere (am văzut în expoziție și cremă de față cu lăptișor de matcă).

...Cineva în cartea de onoare spunea: România este ca o prisacă.

Se refera la hărnicia oamenilor acestei mari prisăci, la frumusețile, bogăția și dulceața ei.

V. TOSO

Încă cîteva brazde de la un cap la altul al tarlalei și arăturile de toamnă la cooperativa agricolă de producție din Slătioara, regiunea Argeș, sînt terminate.

Calcanul

POVESTIRE

De trei zile, un vînt aspru agita marea. De trei zile, el bulucea nori întunecați deasupra apei, minîndu-i cînd undeva în larg, foarte departe, cînd vîntul se răsturnau, deasupra pămîntului dobrogean, întunecînd și împuținînd lumina zilei. Brigada de pescuit, luptîndu-se cu apa, cu vîntul și cu ploaia, aruncase talianul, întîrînd cu mare greutate prăjinile.

În primele două săptămîni ale lui octombrie, pescuitul fusese mai sîrac, și oamenii erau necăjiți, întunecați, nu le prea ardea de vorbă, umblau fără rost, arțăgoși. Era și altă pricină, care adîncea și mai tare amărăciunii oamenilor.

Astă-vară, cînd toți aștia roboteau tăcuți și neștiuți de nimeni, ca niște guvizi risipiți printre stîncile fundului, pescarii răsturnau cu dărnicie pe nisipul din fața punctului pescăresc argintul scilpitor al stavrișilor, trupurile șerpești ale zarganilor verzulii, calcanii mari, ca niște lipii uriașe. Iar acum, cînd toți ceilalți din gospodărie umblau pe lingă roadele pămîntului

— Îți stă gîndul numai la burtă. Să ți-o umfli... mormăi, supărat, Iacob și plecă.

...Trăsese greu la visle. Vîntul bătea năvalnic, în rafale. Barca juca tare, săltîndu-se amarnic pe valuri, înaintînd greu, și pale de spumă îl loveau în față, sărîndu-i buzele și udîndu-i obrazul. Dar pescarul era haită bătrînă și, fără grabă, cu meșteșug și răbdare, îndrepta prova bărcii pe val, tîndu-l, trăgînd cu opintire la rame. Ajunsesese obosit la prăjinile talianului de care ancoră barca, și privi țărmlul. În depărtare, farul de la Tuzla se ridica spre cerul posomorît. Spre Constanța, ploua. Cerul era negru. Cercetă paragatul îngreunat de pradă, cu palmele tăiate de asprimea firului gros, îmbibat de smolă. O bucurie caldă îi inundase sufletul: cum văzuse în apă, albînd, trupul prins în cîrlig al calcanului, cum îl trăsese mai la suprafață și cum băgase cangea în el, Iacob nu mai vru să-și amintească. Îl desprinsese din cîrlig și-l trase în lotcă. Privi țărmlul și-l văzu acolo,

Desen de Neagu RADULESCU

călcînd apăsător, cînd bucuria le zugrăvea pe fețe un soi de lumină, ca cea a răsăritului pe mare, pescarii umblau cu chipurile întunecate, înjurînd cerul și vîntul aspru, care le smulgea șepcile.

★

Iacob intră în bufet și ceru un rachiu. Cercetă cu ochii obosiți de vînt raftul de deasupra tejghelei, unde erau rînduite sticlele cu etichete colorate. Sterică, cu dopul în gură, îi umplu cinzeaca.

— Tot prost, nea Iacobe?

— Dă-mi și zece Mărășești — mormăi Iacob drept răspuns, frecîndu-și barba nerasă, în timp ce adumea mirosul înțepător și dulceag al băuturii.

De afară se auzea vîntul care se întetise și mugetul mării. Cînd și cînd, valuri plesneau înfundat pe nisipul plajii. Iacob, înghițînd alcoolul, se strîmbă, amintindu-și iar drumul său cu lotca pînă la paragat.

— Să te duci, Iacobe, să controlezi paragatul — îi spusese Achim, brigadierul. Să-l iei cu tine și pe Vasile. Ne vedem mîine dimineață, mai spusese acesta, plecînd. Dimineața și soarele mă-sii de vînt turbat...

Pe Vasile, care păzea noaptea cherhanaua, nu-l luase Iacob cu el. Flăcăul se apucase să învîrtească o mă-măligă și scosese un pumn de aterină sărată, la care tocace ceapă, turnînd untdelemn și oțet.

mic, pe Vasile care spăla, pesemne, ceanul la mal. De bună seamă că nu-l văzuse nimeni cînd smulsesese mării trupul mare și albicios al calcanului, care plezneala acum fundul bărcii, ca o limbă uriașă.

— Mai dă-mi una, Sterică!

Cinzeaca a doua o dădu toată pe gît. Aprinse țigara și, înfundîndu-și șapca pe ochi, ieși în întunericul stăpînit de vînt și de urletul îndepărtat al mării.

...Invelise trupul încă viu al peștelui într-o cămașă veche, pe care o avea în barcă și venise la mal împins de vînt, trăgînd pe-ndelete la visle, mestecînd gînduri învîlmășite și tulburi, care și acum, pe drumul către casă, nu-l slăbeau.

...„Și ce? Parcă furase cuiva calcanul? Adică-l furase mării. În mare, la fund, în întunecimile apei, alunecă mii de asemenea calcani... Că-l pitise în magazie? Ce? Trebuia să-i dea el socoteală nățărăului de Vasile? Ce însemnătate putea să aibă un calcan cam de vreo zece kile? Cu unul mai mult sau mai puțin... Și apoi, ce, era trecut cumva în vreun catastiv al Mării Negre și o să lipsească din vreun inventar? Parcă un calcan, chiar și de zece kile, ar schimba cu ceva situația? La urma urmii, brigada își îndeplinise planul de pescuit! O să se potolească mama lui de vînt, o să iasă ei în noiembrie la scrumbii, o să fie toată lumea din nou mulțumită... Ce, asta se poate numi furt? Pe dracu! Mîine tot pleca el, Iacob, la Constanța pentru cîrlige... O să-l plimbe, să vadă și el, calcanul, Constanța... Să-l mărîte acolo prin piață.

Iacob scuipă țigara, intrînd în băutura din care hămăi bucurosi un ciine.

— Ați scos ceva pește? — îl întrebă Maria din pragul luminat al casei.

— Ce pește? Ce vrei? — se răsti Iacob.

— Doamne, doar nu s-a isprăvit peștele în mare! — se căină femeia. Spală-te, bre, că am tăiat un pui. Ne-a dat și vin de la gospodărie...

Închizînd ușa, mugetul mării se stinse. Se auzea doar ciinele care lătra arțăgos la cei ce treceau pe drum.

★

— Ce ai? De ce nu dormi? Ce tot ai, Iacobe? — întrebă pe întuneric glasul somnoros al femeii.

Omul ar fi vrut s-o repeadă, dar Maria, neaflînd răspuns, se întorsese cu fața la perete, sforînd ușurel.

...Ca un cîrd de scrumbii mîtitele dar iuți, gîndurile fugeau, gonind de colo-colo, urmărindu-se unele pe

altele, zvicnînd. Cearșaful parcă era un pat de jăr și omul se căznea, perpelîndu-se, enervat de propria enervare. Cînd trecu, duduind în fundul grădăcelului de două, Iacob, nemairăbdînd, ieși din casă în izmene, aruncîndu-și o scurtă întreaga. Cerul se limpezise, era înalt, vîntul se mai dăduse câteva stele tulburi clipeau undeva foarte sus. Iacob se pierdu în depărtare huruitul trenului, se marea tîlăzuind puternic, zburcîndu-și apele, togolînd valuri pe plajă. Omul păși în fundul grădăcelului și rupse acolo, dintr-un prun scund, o fructă uscată pe care o mestecă, dus pe gînduri. „Și dacă s-ar cumva peștele? În cămașa lui, printre butoalele de sare?... Achim, brigadierul, n-ar fi zis nimic. A încrunțat sprîncenele lui roșcovane și ar fi tăcut cu dinții strînși. Tăcerea asta, a lui, ar fi tras greu decît o tonă de apă de mare. Nățărăul de Vasile ar fi ris cu risul lui de năting, mirîndu-se cu mirare.

— Hei, al naibii nea Iacob, cum l-a pitit el! Alexandru, bărbosul, nu l-ar fi privit în ochi și nu l-ar fi înjurat răgușit:

— Gloabă! Pescar bătrîn și dosește peștele ca mucoș — și ar fi scuipat gros.

Zvonul asta s-ar fi răsturnat și lătit ca un vînt în toată gospodăria și oamenii...

Iacob înlătură gîndul, gonind ciinele care dădea coadă, virîndu-i-se printre picioare.

...În primăvară era vorba să i se aducă brigada de pescuit o barcă cu motor, care să tragă lotca. Nea Dinică, președintele, susținuse mult, îndelung, în fața asta, lăudîndu-și pescarii ca pe niște fete măritate. Și el, Iacob, om în toată firea, care pescuise ani de zile la Tulcea, morunji mari cît vițeii, urînd acum cu prostii, de-ți era mai mare scîrba. „Ce, trecut cumva în vreun catastiv al Mării Negre și lipsească din vreun inventar?“ Își făcea singur ciula! Se îmbăta, el, om în toată legea, cu apă rece. „O să scoată scrumbii în noiembrie...“ Mă rog, altă treabă. Scrumbiile-s scrumbii, dar calcanul, rastosul mării lui, zăcea acolo, în cămașă, pitit printre butoale, în magazie. Sigur că n-o să-l dibuie nimeni, dar e vorba că el, Iacob, se minjește și cu niște zoaie spurcate, pentru ce? Pentru o bucurie de calcan împuțit, care n-a avut altă treabă, soa lui, decît să muște cîrligul paragatului...

Frigul umed al nopții îi pătrunse trupul și omul, înjurînd calcanul, și ciinele care nu mai isprăviseră se gudure, intră hoțeste în casă. Adormi într-o tîrziu, ascultînd, între vis și trezie, mugetul mării și frămîntarea ei îndepărtată, visînd morunji măritate, cu burțile pline de icre, zburcîndu-se în voade, luptîndu-se cu aerul care-i sufoca. Apoi văzu la cherhana, prăjînd calcanul pe plită, în timp ce nățărăul de Vasile zdrobea căpătîni de usturoi pregătînd mujdeul. Alexandru, bărbosul, rîdea aplecînd se mirosul îmbătător al saramurei.

— Măi, ribacilor, v-am făcut și eu o bucurie!

Și scosese, dosită de el, o sticlă de prăstina...

— Scoală-te, omule, să te duci la cherhana, și Iacob, tocmai în clipa cînd se turna în pahare. Tîrziu scos corapii de lînă. Haide, bre, că s-a domolit vîntul și vîntul se domolise. Cerul era senin și Iacob, pe drum, se gîndi că va trebui negreșit să-l pună Alexandru să aducă udătură, pentru saramura dimineață.

I. GRINEVIC

PATRIEI

Deschise aripi, culmile-s aproape,
Nainte, drept și stăpînit ți-e zborul:
Ca mreana săgetînd prin limpezi ape
În cercuri largi cuprins-ai viitorul.

Suind spre el, sub flamura involtă,
Măsori în ritmul inimilor noastre
Aceste calme înălțimi albastre
Urmînd Partidul: cheia ta de boltă.

VLAICU BÎRNA

ȘOSELE TREC ȘI PRIN SAFE!

Pe șoselele patriei noastre e prezent un număr tot mai mare de autocamioane, autoturisme, clete etc. Acest lucru impune din partea celor care folosesc drumurile publice o răspundere sporită, multă și în special respectarea strictă a regulilor de circulație.

În localități ca: Florești, reg. Cluj, Brașov, Merișeuți, reg. Cluj, cetățenii respectă regulile de circulație și deplasările ce le fac ei folosesc trotuarele sau partea stingă a drumului și sensul de mers, traversează străzile cu atenție, fără a stînjiți circulația vehiculelor. Cînd circulă pe timp de noapte, folosesc lumini, se deplasează cu atenție pe partea dreaptă a drumului și aproape de acostamentul șoselei, evitînd schimbarea direcției de mers.

Din păcate însă mai există cazuri de conducători de vehicule din mediul rural care ignoră regulile de circulație și deplasările ce le fac ei folosesc trotuarele sau partea dreaptă a drumului și sensul de mers, traversează străzile cu atenție, fără a stînjiți circulația vehiculelor. Cînd circulă pe timp de noapte, folosesc lumini, se deplasează cu atenție pe partea dreaptă a drumului și aproape de acostamentul șoselei, evitînd schimbarea direcției de mers. Există și cazuri cînd pietonii tr

EUSEBIU CAMILAR

O boală necruțătoare și perfidă l-a smuls dintre noi pe scriitorul Eusebiu Camilar, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România. Fecior al unor țărani săraci din Udeștii Sucevei, bădia Camilar cum îi spuneam noi, prietenii și tovarășii lui, a rămas toată viața legat de oamenii în mijlocul cărora se născuse. În tot ce a gândit și a scris, fremăta sufletul acelor oameni, truda, necazurile și bucuriile lor, cîntecele și poveștile acelor frămîntări din nordul țării. Credincios marilor tradiții ale literaturii moldovenești, de la Neculce pînă la Sadoveanu, Camilar aducea în plus problemele grave și răsturnările adînci ale vremii noastre. În fiecare cuvînt clo-cotea o vitalitate nestinsă, o robustețe, care este a naturii și a poporului însuși. Eroii lui sînt păstrătorii virtuților strămoșești, ai bărbăției cu care poporul a înfruntat veacurile și și-a păstrat ființa. Asemeni lui Mihail Sadoveanu, Camilar a știut să vadă și să-și intruzeze personajele în evoluția lor istorică, expresii ale unei experiențe îndelungi și vaste, cu alternări de întuneric și lumină așa cum este viața adevărată. Graiul, datinile și obiceiurile, comunicarea adîncă și permanentă a omului cu natura în care trăiește, lupta lui neistovită cu forțele care i se împotrivesc, fac din literatura lui Eusebiu Camilar o expresie autentică și mereu proaspătă a satului românesc. De cîte ori îl întâlneam îmi vorbea despre Udeștii lui, despre oamenii care ridicaseră fruntea și priveau departe, lăsînd în urmă prăpădul și negurile trecutului. Îmi mărturisea că acolo, în ograda casei bătrînești, sub cren-gile unui măr, se simte el în putere. Îmi dădeam seama că nu e vorba numai de dragostea lui pentru satul natal, ci și de o înaltă conștiință scriitoricească. Ca să scrii bine și adevărat, trebuie să trăiești lîngă oamenii care vor deveni eroii cărților tale, să te confunzi cu ei, să le cu-

noști sufletul, munca și aspirațiile. Îmi vorbea cu glas tremurat de emoție despre viața nouă care se așează în satele noastre, despre faptul că partidul clasei muncitoare a lichidat pentru totdeauna drama în care s-a zbătut veacuri de-a rîndul țărănimea românească. În ultimii ani l-am văzut stăpînit și absorbit cu totul în munca la o carte care năzuia să cuprindă acest proces de luminare. Dar își găsea vreme să se apropie și de marile virtuți ale strămoșilor, luminînd pentru generațiile tinere, chipurile bărbaților care au luptat și s-au jetfit pentru libertatea patriei. Își găsea vreme să tîlmăcească în grai ales și dulce, capodopere ale literaturii universale. Își găsea vreme să dea sfaturi și să îndrume pașii tinerilor care se apropiau de arta grea și plină de răspundere a literaturii. Își găsea vreme să muncească la Uniunea Scriitorilor, pentru binele tovarășilor lui. Făcea drumuri lungi, prin sate și orașe, ținînd conferințe și participînd la șezători, conștient de îndatoririle mari pe care un scriitor le are în opera de luminare a poporului. Generos și modest nu-și lăuda virtuțile și nu iubea viața ușoară. „Muncește, muncește cu pasiune și cu rîvnă“, acesta era sfatul pe care-l dădea prietenilor lui mai tineri. A muncit, cu patimă și fără odihnă, pînă în cea din urmă clipă a vieții. Venise de curînd de la Udeștii lui, voia să se întorcă repede acolo, dar moartea i-a tăiat calea.

Acuma au venit la el țărani de pe dealurile Cordonului, au adus un vas cu pămînt din satul lui și o creangă din mărul bătrîn al casei părintești. L-am dus cu toții pe drumul din urmă și i-am șoptit: „Nu te-om uita bădie Camilar, te-om păstra în sufletul nostru și vom cînti cărțile tale pline de farmec și dragoste nesfîrșită pentru poporul care te-a născut“.

NICOLAE JIANU

Inserare pe lacul Siutghiol.

și șoselele fără să fie atenți, apar pe neașteptate în fața conducătorilor de vehicule care neavînd asigurat spațiul de frînare nu mai pot opri și astfel se produce accidentul de circulație.

Consecințe neplăcute poate avea și nerespectarea regulilor de circulație de către bicicliști, al căror număr este în continuă creștere în comunele și satele noastre.

Un exemplu semnificativ este cazul săteanului Părcălăbescu Victor din comuna Moi, regiunea Oltenia. Nesemnălizînd schimbarea direcției de mers spre stînga, acesta a apărut brusc în fața unui autoturism, fiind lovit grav. Aceleași urmări le-a avut și nerespectarea de către Pelin Stana a prevederilor legale de a circula pe partea dreaptă a drumului. Susnumita, mergînd cu bicicleta pe partea stîngă a șoselei, a fost surprinsă la o curbă de către un autocamion și grav accidentată.

Pentru a circula în condiții de deplină siguranță, se recomandă bicicliștilor să evite, în deplasările ce le fac, atunci cînd e posibil, șoselele aglomerate și să folosească potecile situate în afara părții carosabile a drumului. Aceasta pentru a nu stînjea circulația autovehiculelor, deoarece chiar atunci cînd bicicliștii se deplasează normal pe partea dreaptă a șoselei, ei trebuie să fie depășiți de sute de ori de către numeroasele autovehicule. Ori, fiecare depășire stîngherește atît vehiculele care vin din spate cît și pe cele care se deplasează în sens contrariu.

Importanța deosebită are și respectarea regulilor de circulație de către cei care

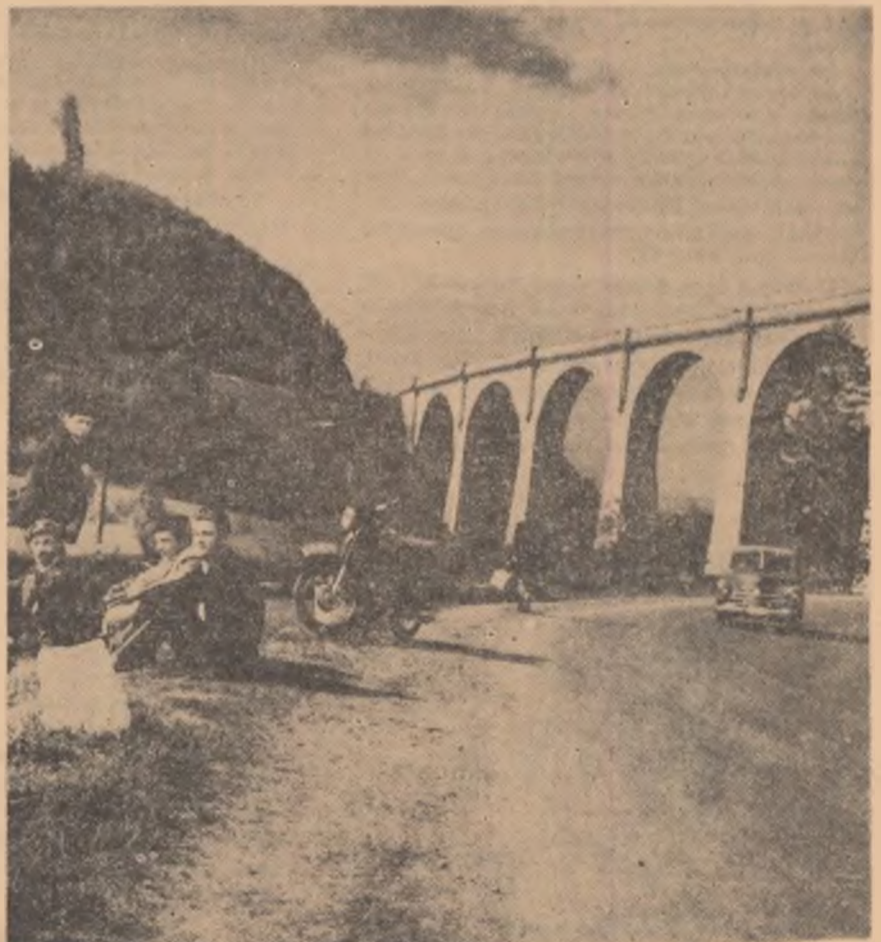
conduc căruțe. În rîndul acestor conducători de vehicule mai există unii care au obiceiul dăunător de a circula pe mijlocul sau pe partea stîngă a drumului ori fără felinare în timpul nopții. De asemenea, unii schimbă direcția de mers fără a semnaliza acest lucru și fără a se asigura în prealabil.

Se recomandă ca, acolo unde este posibil, conducătorii hipo să nu folosească în deplasările lor arterele principale, ci șosele comunale, raionale sau drumuri de țară, situate în afara arterelor principale. În cazul cînd sînt totuși nevoiți să se deplaseze pe drumurile naționale, conducătorii vehiculelor hipo trebuie să respecte cu strictețe normele legale în vigoare, circuliînd în timpul nopții cu felinare aprinse, pe partea dreaptă a drumurilor, semnalînd schimbările direcției de mers și asigurîndu-se în prealabil. De asemenea, în nici un caz, căruțașii nu trebuie să plece la drum sub influența băuturilor alcoolice, deoarece această gravă încălcare poate duce la accidente.

Locuitorii satelor trebuie să fie convinși că respectînd cu strictețe regulile de circulație pe drumurile publice prevăzute în instrucțiunile aprobate prin H.C.M. Nr. 1107/1962 contribuie în mare măsură la buna desfășurare și asigurare a securității transporturilor rutiere.

Lt. Col. VICTOR BEDA

Locuitorul Șefului Direcției Inspecție auto și circulație din Direcția Generală a Miliției

Popas.

FĂINA DE FÎN

Condiția principală pentru realizarea sarcinilor din domeniul creșterii animalelor este asigurarea unei puternice baze furajere care să satisfacă toate cerințele biologice ale animalelor în toate anotimpurile.

Prin metodele obișnuite de recoltare și uscare a ierburilor verzi pentru finuri se produc pierderi apreciabile din valoarea lor nutritivă, care ajung, chiar în condiții meteorologice normale, până la 35 la sută. Când timpul e nefavorabil (ploi frecvente) pierderile sunt mult mai mari, rezultând un nutreț cu însușiri nutritive inferioare, a cărui valoare nu justifică consumul de muncă și în general cheltuielile investite pentru obținerea lui.

Ținând seama de aceste considerente, s-au căutat soluții noi, prin care să se scurteze perioada de uscare a masei verzi, scoțându-se nutrețul de sub acțiunea factorilor meteorologici. Aceasta se realizează prin uscarea artificială, cu ajutorul curentilor de aer sau a temperaturilor ridicate. Prin această metodă, umiditatea din plante se evaporă foarte repede, iar pierderile de substanțe nutritive sunt foarte reduse.

În scopul de a-l face mai utilizabil pentru animale, finul uscat artificial este trecut apoi la o moară cu ciocane unde este măcinat. Un asemenea furaj uscat artificial și măcinat la moară cu ciocane este făina de fin sau nutrețul verde uscat.

Cele mai valoroase ierburi care se pretează la prepararea făinei de fin sunt: lucerna și trifoiul, amestecate cu ierburi graminee.

Pentru perioada de vară făina de fin se poate prepara și din masa verde de leguminoase anuale ca: mazăre, mazărice, linte, soia, ca și din amestec dintre leguminoase și graminee. Toate acestea trebuie recoltate în faza optimă de producție care este faza de imbobocire pentru leguminoase și în faza de înspiccare pentru graminee.

În țara noastră se face, în special, făină de lucernă, deoarece lucerna are cele mai multe calități nutritive și în același timp are și cel mai ridicat potențial productiv, ajungând ca în condiții de irigare să producă până la 80 000 kg la hectar.

În cadrul gospodăriilor de stat, producerea făinii de lucernă este concentrată în cadrul unităților unde această plantă se cultivă pe terenuri irigate, iar uscarea și măcinarea se fac în instalații special amenajate.

Făina de lucernă astfel preparată are aspect pulverulent de culoare verde intens, și cu miros caracteristic. O asemenea făină furajeră are un conținut bogat în proteine,

caroten, vitamina K și E, precum și anumiți factori de creștere neidentificați până în prezent. De aceea, în practica alimentației se întrebuintează nu ca un nutreț fibros, ci ca o specialitate dietetică în diferite boli de creștere la tineret sau ca un component principal în furajele combinate pentru păsări și porci.

Astfel, după datele Institutului de Cercetări Zootehnice, dacă se adaugă în hrana porcilor 10 la sută făină de fin în loc de concentrate, se obține un spor de creștere în greutate de 20 la sută. În același timp, folosirea făinei de fin în hrana puilor de găină acoperă în întregime necesarul de vitamina A, indispensabilă creșterii. Aceasta duce, pe de-o parte, la realizarea într-un termen scurt de cantități sporite de carne, iar, pe de altă parte, la scăderea substanțială a prețului de cost.

Pentru păstrarea tuturor calităților făinei de fin pe o perioadă mai lungă, se recomandă a fi depozitată în lăzi mari de scinduri, în adăposturi întunecoase și cu umiditate scăzută.

Pentru evitarea pierderilor prin manipulare, făina de fin se poate ambala în saci de hirtie sau polietilenă și apoi depozita în condițiile de mai sus.

Dr. IOAN GROZA
șef de laborator
la Laboratorul Central
de control sanitar veterinar
al alimentelor și furajelor
București

Turnul de granulare al azotatului de amoniu de la combinatul de îngrășăminte chimice din Făgăraș.

Ce să citim

INCHIZITIA

Iniințată în secolul al XIII-lea de către biserica romano-catolică, inchiiziția — una din cele mai crude instituții cunoscute până acum în istorie — a urmărit și reprimat fără cruțare, timp de mai multe secole, orice manifestare de gândire liberă și progresistă, orice protest față de nedreptele rânduiri feudale.

Acestei instituții i-au căzut victimă învățați de mare renume ca Giordano Bruno, Galileo Galilei și alții, dintre care mulți au plătit cu viața curajul de a susține cu demnitate până la capăt ideile noi, progresiste.

Inchiiziția a fost temută, pe bună dreptate, pentru cruzimea cu care își trata victimele. Ea a umplut cu oameni nevinovați închisorile, a ridicat ruguri arzând mulți oameni progresiști, a pus cătușe rațiunii.

Broșura de față prezintă în mod convingător rolul odios jucat de inchiiziție, dezvăluind metodele neumane folosite de aceasta. Cititorul găsește în broșură nu numai o simplă incursiune într-o anumită perioadă istorică, ci și o demascare a manifestărilor obscurantiste din trecut și din prezent. Imaginea inchiiziției rămâne astfel un strigător act de acuzare împotriva tuturor acelor care și în zilele noastre mai încearcă să răpească dreptul oamenilor la o viață liberă și fericită, lipsită de exploatarea omului de către om.

CĂRȚI NOI

în librăriile de la sate

- LIVIU REBREANU — Nuvele, vol. I, II, III. Biblioteca pentru toți.
- D. R. POPESCU — Somnul pământului — roman, Ed. Tineretului.
- G. CIPRIAN — Scrieri, vol. I și II, Editura pentru literatură.
- G. GHITULESCU — 7 monumente celebre ale arhitecturii antice, Editura tehnică.
- IULIU POPA — Întrebări și răspunsuri privind creșterea animalelor.
- A. ȘANDOR — Viața nu începe la naștere, Editura științifică.
- C. PÎRVULESCU — Și pământul a fost pus în mișcare, Editura științifică.

Răspundem cititorilor

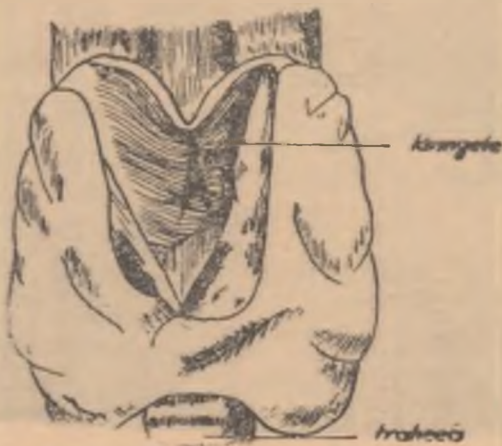
TIROIDA

Organismul uman are mai multe feluri de glande: cu secreție externă, cu secreție internă sau endocrine, și mixte, cu secreție internă și externă.

Glandele endocrine sînt: hipofiza, epifiza, tiroida, paratiroidale, timusul, suprarenalele. Ele își varsă produsul lor — hormonii — în sânge.

În mod constant, fiecare glandă secretă o cantitate echilibrată de hormoni, realizând în organism o unitate care creează situația de normal. Dereglarea echilibrului constant de funcționare a glandelor endocrine creează un stadiu anormal, determinînd manifestări prin plus sau minus de secreție. Aceste stări sînt, în fond, expresia bolilor datorate glandelor cu secreție internă.

Tiroida este o glandă așezată în partea de jos și în față a gîtului, înaintea traheei și a laringelui. Prin forma sa, tiroida are aspectul literei H. Mărimea ei variază cu sexul, vîrsta și chiar cu situația geografică de unde este individul. Femeile au, în general, tiroida mai mare decît bărbatul (între 30—60 gr.).

Tiroxina, hormonul propriu-zis al tiroidei, are rol foarte important în funcționarea normală a organismului, influențînd creșterea, metabolismul apei și al unor substanțe (magneziul, potasiul, natriul). Ea transformă iodul anorganic în iod organic, influențează schimburile respiratorii, activitatea sistemului nervos; intervine în metabolismul glucidelor etc.

Hormonii tiroideeni adaptează organismul la temperatura mediului înconjurător, au acțiune directă asupra mușchiiului inimii și aparatului respirator, influențează organele formatoare de sânge, făcînd să crească sau să scadă hematiile și leucocitele.

Tiroida influențează și funcția altor glande (suprarenale, hipofiza, paratiroidale etc.).

Hipotiroidismul apare cînd tiroida produce un număr mai mic de hormoni. Dacă această boală se ivește în perioada copilăriei, ea oprește creșterea și dezvoltarea glandelor genitale. Apar deficiențe mintale, individul are o înălțime necorespunzătoare, piticismul tiroidian. Cretinismul sau idioția este cea mai grea formă de manifestare a hipotiroidismului.

Hipotiroidismul în faza maturității prezintă, de asemenea, manifestări de cretinism, dar individul are dimensiuni normale.

Hipertiroidismul apare cînd tiroida secretă hormoni în mai mare măsură. O formă mai gravă de hipertiroidism este Basedowul, caracterizată cu gușă exoftalmică, cu tulburări nervoase deosebite, procese de excitație exagerate, hipersensibilitate, irascibilitate, bulbucarea ochilor, tulburări în activitate a aparatului cardiovascular.

Bolile cauzate de dereglarea funcțională a tiroidei sînt destul de grave. De aceea, se recomandă a se lua, din vreme, măsuri pentru prevenirea lor, iar în cazul cînd s-au ivit totuși, bolnavul trebuie să urmeze cu strictețe tratamentul prescris de medic.

Dr. EUGEN ȘERBANESCU
medic primar la Spitalul Colțea
din București

Note
de
drum

ITINERAR BALTIC

„Un sunet lung și răgușit de sirena semnală chemarea la vapor. Ne imbarcam. De pe puntea vasului flutur batista în semn de adio privind spre prietenul meu rămas pe chei. În mână string o carte de vizită pe care ghidul meu scrisese: „Oricum, după cele văzute, să nu uiiți viața chinuită a acestui minuscule popor de pe insula Gotland”.

Nu, nu se poate uita niciodată acest pământ învăluit în legende, falezele cu nisip auriu, pădurile de brazi și pini, căsuțele de construcție tipic scandinavă, colorate ca într-un basm cu păpușe.

opas la Visby

Centrul „Reginei Nordului” cum este numită insula în legende, se află

cetatea Visby. Am dat aci peste ruinele unei mari biserici gotice, peste un zid al unei catedrale, aidoma unui „zgirie-nori”, datînd din Evul Mediu, apoi, în jurul orașului, de marele zid cu patruzeci și patru de turnuri. Toate acestea sint, astăzi, ruinate și părăsite. Locuitorii sint bucuroși însă că pot să te conducă, că pot să-ți explice sau să se laude cu trecutul lor istoric. Ei îți pun la dispoziție, prin oficiile de turism, fotografii și reviste, artizanate specifice acestei insule. Ca turist, ca un om ce iubește istoria unui popor, stai și privești impresionat la ceea ce vezi, la ceea ce auzi.

Cetatea Visby se născuse din necesitatea de a depozita și apăra... comorile. Poziția geografică a Gotlandului, — așezat la întretăierea drumurilor maritime ce leagă Helsingforsul și Le-

ningradul de occident, de lumea arabă sau de alte piețe —, a permis, din timpuri străvechi, practicarea unui comerț întins, cu cele mai îndepărtate țări ale lumii. Gotlandezii, negustori pricepuți și îndrăzneți, realizau bogății imense din două acțiuni. În primul rînd ei își încăreau navele lor cu sare, cu miere și cereale din porturile Rusiei, pe care le vindeau occidentului; apoi, la întoarcere, prin „raziile” pe care le făceau de-a lungul coastelor unor țări, luau sclavi pe care îi vindeau fie cazacilor de pe Volga, fie musulmanilor din bazinul Mării Caspice. Din aceste locuri ei reveneau în insulă cu covoare, blănuri și piei, stoffe și miere, mătăsuri.

Vasele vikingilor intrau adînc în apele porturilor rusești, se deplasau pe distanțe uriașe, pentru vremea aceea, ca de pildă, în China, Persia și pînă aproape de insulele Indoneziei.

Comorile se strîngeau în insulă care a devenit, treptat, un depozit uriaș de bogății. Vikingii Gotlandului au săpat atunci peșteri unde au ascuns averile obținute din comerț, din jaf sau din vinzarea sclavilor. Gotlandul, insula care plutește între ceruri și ape devenise o fantastică magazie de giuvaeruri, aur și mărfuri.

Istoria ulterioară a Gotlandului a cunoscut stăpîniri succesive, invazii ale tătarilor, hărțuiala continuă cu pirații, care au invadat în secolul al XIV-lea Baltica, iernile grele, ciume și

foamete. Insula a fost supusă definitiv în anul 1465, trecînd în proprietatea coroanei suedeze, în urma războiului dintre Suedia și Danemarca.

Gotland...azi

...Vara, Gotlandul este plin de flori și de verdeață. Oamenii par că duc o viață liniștită. Locuitorii se ocupă în prezent de creșterea vitelor, de cultivarea de cereale, (atît cît permite natura), de pescuit. Comerțul pe mare l-au abandonat. E și firesc. Acesta îl fac acum marile companii de navigație, sucursalele marilor magazine suedeze Sandberg și Tempo, băncile comerciale locale, realizînd averi cu nimic mai prejos de comorile vikingilor. Viața trepidantă suedează și-a pus pecetea ei pe întreaga insulă și comportarea a locuitorilor. Dacă comerțul cu navele a fost abandonat, nu același lucru au făcut locuitorii cu pescuitul. De dimineață pînă seara cuterele lor de pescuit sparg bezna ceții baltice. Și nu o dată peștele joacă festă pescarilor...

...Încet, încet stîncile golașe și țărurile roșii de mare ale insulei dispar din fața ochilor. Ne apropiem de Malmö. În minte îmi mai stăruie încă poveștile despre locuitorii Gotlandului, această insulă care stă ca o puternică barieră în calea țării Mării Baltice.

V. GRĂDINARU

NOTE

Instrucția pentru... aleși

Discriminarea de clasă care domnește în domeniul învățămîntului a constituit cauza unor mari manifestații populare în Republica Federală Germană. La mitingurile care au avut loc, vorbitorii au reclamat dreptul de a studia pentru toți, indiferent de starea socială, avere etc. Statisticile arată că mai puțin de șapte la sută din numărul studenților vest-germani sint fii de muncitori și țărani. De curînd, deputatul Pless, referindu-se la situația din învățămîntul superior al R.F.G., arăta că în timp ce un cetățean din doi este muncitor, doar un student din 20 provine dintr-o familie muncitorească.

250 000 de sclavi, un milion de iobagi

De mult istoria a pronunțat verdictul asupra unor orînduiri cum ar fi cea sclavagistă și cea feudală. Iată însă că dintr-o anchetă efectuată de Consiliul economic și social al Națiunilor Unite (E.C.O.S.O.C.) rezultă că în diferite regiuni ale lumii mai există circa 250 000 de sclavi — oameni care nu dispun de nici un fel de bunuri, care pot fi vînduți, cumpărați și chiar torturați, asemeni dobitoacelor. Alți un milion de oameni, în special în America Latină, trăiesc și muncesc întocmai ca iobagii din Evul Mediu. Ei iau în arendă un lot de pămînt pentru care sint obligați să presteze pe domeniile proprietarului un număr de zile muncă pe săptămînă. Familia care ocupă lotul de pămînt este legată de domeniul respectiv și nu-l poate părăsi chiar în cazul schimbării proprietarului.

POPOARE SI OBICEIURI

Fiecare popor are obiceiurile sale în ce privește ospitalitatea astfel că pe întinsul globului pămîntesc întîlnim sute de reguli și datini. Să spicuiem cîteva din ele:

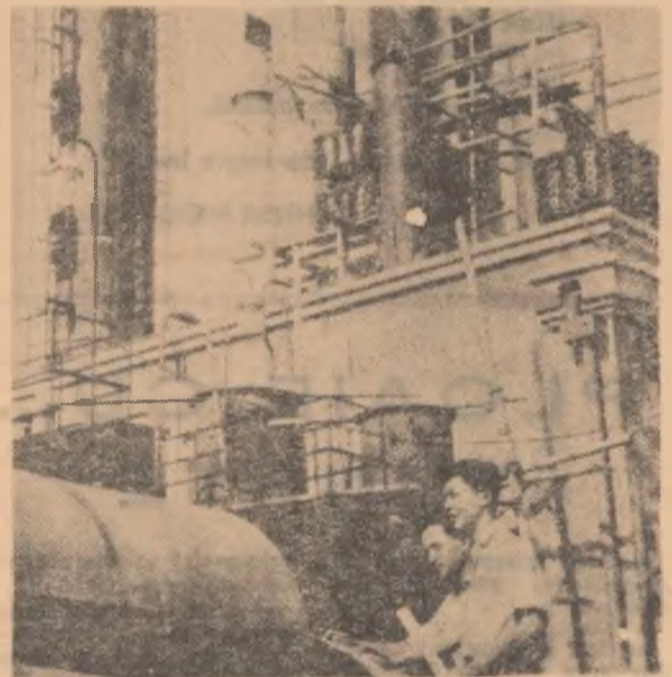
● În Madagascar, de pildă, oaspetelui i se oferă orez cu sos de legume și de carne. Sarea se adaugă la masă, intrucît localnicii găsesc fără sare.

● Gazdele instărite din Japonia își primesc oaspeții cu o tradițională mîncare cu orez cu pește, ceai și sare.

● Indienii oferă oaspetelui turte de porumb și de leguminoase.

● În India, potrivit unui vechi obicei, celor veniți pentru prima dată în țară, li se petrece pe gît o ghirlandă din flori proaspete și frumos mirositoare.

● Semnul celei mai bune primiri în Irlanda este panerul cu cartofi, oferit oaspeților din prima clipă a întîlnirii.

La 2 septembrie se împlinesc 20 de ani de la proclamarea R. D. Vietnam. În clișeu: furnalul nr. 1 de la Combinatul siderurgic din Thai Nguyen.

Radio - Televiziune

(Din programul pe săptămîna de la 5 sept. — 11 sept. 1965)

RADIOJURNALE ȘI BULETINE DE ȘTIRI: DUMINICĂ: programul I: 7; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 16; 21.30; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30.

EMISIUNI PENTRU SATE: DUMINICĂ: programul I: 7.30 — Jurnalul sateilor; în fiecare zi de lucru: programul I: 5.15 — Jurnalul sateilor.

DUMINICĂ: programul I: 9.30 Răspunsuri muzicale la scrisorile dumneavoastră — melodii populare. 12.05 „Frumuseți neperitoare” — muzică populară. 20.20 Teatru la microfon. Premiera „Henric al IV-lea” de Luigi Pirandello; programul II: 7.00 „De prin sate adunate” — melodii populare. 10.00 Melodii populare îndrăgite de ascultători. 14.30 La microfon: Sătră și umorul. 16.00 „Faceți roată, măi flăcăi!” — emisiune de cîntece și jocuri. 19.30 Călătorie muzicală prin regiunile patriei.

LUNI: programul I: 8.04 Melodii populare oltenesti. 12.30 Din folclorul muzical al popoarelor. 17.00 Muzică populară la cererea ascultătorilor. 20.55 Mic concert folcloric; programul II: 9.30 Muzică populară românească și a naționalităților conlocuitoare. 16.30 Muzică populară. 19.05

„Din comoara folclorului nostru”: „Cîntecul și jocul bănățean”.

MĂRTI: programul I: 6.35 Călătorie muzicală prin regiunile patriei. 8.40 Melodii populare de pe meleaguri muscelene. 11.45 Cîntă Ladislau Konya — arîi din opere. 12.03 Vechi melodii populare. 15.39 Din tezaurul nostru folcloric. 17.00 Formații românești de muzică ușoară. 17.15 Muzică populară cerută de ascultători. 19.15 Pagini din opereta „Crai nou” de Ciprian Porumbescu; programul II: 9.03 Soliști și formații artistice ale Caselor de cultură 11.55 Sulta „Bucovineană” de Carol Mikul. 16.30 Muzică populară. 19.05 Program de muzică populară la cererea ascultătorilor. 19.30 Teatru la microfon: „Într-o seară de toamnă”.

MIERCURI: programul I: 8.06 Drag mi-e cîntecul și jocul. 16.30 Roza vînturilor: „Noua și minunata geografie a patriei”. 20.55 Interpreți de muzică populară; programul II: 9.30 Prelucrări de folclor ale compozitorilor noștri. 11.30 „Tare mi-e neicuța drag” — emisiune de muzică populară. 12.25 „Săptămîna muzicii bulgare” — muzică populară. 16.00 Din cele mai cunoscute melodii populare. 19.05 Muzică populară interpretată de Simion Pop și Gheorghe Stănică. 22.00 Rapsozi de odinioară ai muzicii noastre populare: Luță Ioviță, Teodor Zavidoc, Ion Papuc, Jean Marcu și Nicolae Buică.

JOI: programul I: 15.00 Orchestra de muzică populară a Radioteleviziunii interpretează folclor din regiunile patriei. 16.30 Prietena noastră de carte. „Un mare scriitor român — Vasile Alecsandri”. 17.15 Cu microfonul prin regiunea Cluj; programul II: 13.03 Din muzica popoarelor. 16.00 Cîntă Eleonora Bisorca, Ion Lipan și Grigore Prîcan

VINERI: programul I: 14.10 Soliști de muzică populară. 18.00 Din cele mai îndrăgite melodii populare. 21.45 Muzică populară interpretată de Benone Simulescu; programul II: 11.15 Cu cîntecul și jocul de-a lungul Dunării. 15.30 Din țările socialiste. 16.00 Prelucrări din folclorul popoarelor Asiei.

SIMBĂTĂ: programul I: 8.30 Prelucrări de folclor ale compozitorilor noștri. 12.03 Cu cîntecul și dansul prin lumea întregă. 12.35 „Înalță-te patrie liberă” — program de cîntece. 15.45 Din repertoriul clarinetistului Traian Lăscuț Făgărășanu. 16.30 Emisiune muzicală de la Moscova. 18.20 Melodia populară și interpretul preferat. 21.40 Cîntece de petrecere și jocuri populare; programul II: 12.35 Muzică populară interpretată de Angela Buciu și Constantin Chișăr. 14.35 Popas folcloric pe plaiuri muntenești. 17.15 Muzică populară interpretată de Ion Luican. 19.30 Pagini de călătorie. — Cu scriitorii noștri pe drumurile Moldovei de nord.

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ

11.00 Emisiune pentru sate: Din program: Măe Vede-tot. ● O evocare a lui Gri-

goraș Dinicu. ● Va cînta o formație condusă de Nicușor Predescu.

14.15 Duminică sportivă: Fotbal: Austria-Ungaria — transmisiune de la Budapesta. Aspecte de la meciurile Steaua—C.S.M.S. Iași și Dinamo București—Rapid.

20.00 „Dialog la distanță”. Emisiune concurs între regiunile Banat și Crișana. 22.25 Telesport.

LUNI

20.00 Film: „40 de minute pînă în zori”. 21.30 Recital vocal-instrumental.

MIERCURI

20.00 Emisiune de teatru: „Mîncosul”. Comedie de Carlo Goldoni. Interpretată un colectiv al Teatrului de stat din Pitești.

JOI

20.30 Concert festiv. Transmisiune de la Sofia. 22.00 „30 de minute cu artiștii păpușari”.

VINERI

20.00 Săptămîna. 21.00 Avangremieră. 21.30 Atlas folcloric: Cîmpia dunăreană a Munteniei.

SIMBĂTĂ

20.00 Tele-enciclopedie. 20.50 Film: Urmele duc la al 7-lea cer (II). (II) 22.00 Muzică ușoară cu formația Paul Ghențer. Soliști: Margareta Pîslaru și frații Mentzel. 22.30 Retrospectivă umoristică. Emisiunea a XIV-a cu... Mihai Ciucă.

Omul și umbra

O umbră ce-și urma omul
tirindu-i-se la picioare
ba-n față, ba-n spate,
în chip și fel,
rosti lingușitoare:

— Tu omule, ginditu-te-ai vreodată
că un prieten mai fidel
decit îți sint,
nu ai în lumea toată?!

De-ai merge oriunde,
pe orișice cale,
mă tirăsc la picioarele tale,
nicicind nu zic „nu”.

Fac ce faci,
merg unde mergi tu!

Cind omul tocmai își zicea:
„Poate are dreptate umbra mea,
e prietenă cinstită”,
umbra pieri parcă topită!

(Nori cenușii
pe cer năvăliseră
în herghelii...)

Și omul, pășind prin furtună,
Gindi:
Umbra-i prietenă... de vreme bună!

MIHNEA MOISESCU

PLOAIE CU... TUNETE

— Alo! Întreprinderea de
gospodărire raională din
Gherla?

— Da.

— Aici e directorul școlii
din Jucu de Jos. Tovarășe,
plouă.

— Într-adevăr plouă. E ne-
cesar să plouă pe cimp.

— Dar numai că la noi plo-
uă și în școală.

— Dar cind nu plouă mai
curge apa în clasă?

— Nu.

— Atunci de ce să privim
lucrurile mecanic?

— Ați reparat acoperișul de
mintuială și acum, după pri-
ma ploaie, a pătruns apa în
laborator de s-a făcut o hartă
pe tavan.

— Și ce vezi dumneata rău
în faptul că s-a făcut o har-
tă? În loc să ne mulțumești
că v-am înzestrat cu material
didactic, mai protestezi. O
să faceți lecțiile de geografie
în laborator. V-ați obișnuit
numai cu hărțile alea colorate
pe hirtie. Acum aveți ceva
nou, să vadă copiii, să se cul-
tive. Întreprinderea noastră,
măi tovarășe, contribuie la
educarea copiilor.

— În laborator se țin lec-
țiile de chimie. Acolo facem
experiențe.

— Minunat. Pentru exper-
iență e nevoie de apă. O
aveți — mulțumită nouă —
chiar la fața locului. Stringeți
apa în cazane cind plouă. Și
apoi folosiți-o la experiențe.
Fiți gospodari, ce dumnezeu!

— Se puteau evita aceste in-
geniozități dacă ați fi respec-
tat devizul care prevedea să
trimiteți pentru reparații 70
metri de jghiab și 40 metri de
burlan.

— Noi am trimis numai 30
metri de jghiab. S-a făcut e-
conomie. Dar ce tovarășe,
dumneata ești împotriva eco-
nomiilor?

—

— De burlane noi, ce ne-

voie aveți? Și prin alea vechi
tot curge apa.

— Bine, dar burlanele vechi
au găuri și...

— Știu ce vrei să spui.
Află de la mine: prin sau pe
lingă burlan apa tot în jos
curge. Asta e esențial. Și, la
urma urmei, ce mă tot ții de
vorbă? Au fost oamenii noș-
tri acolo? Au fost. Au muncit,
au făcut economii, au făcut și
inovația cu harta.

— Tovarășe, plouă. Știi vor-
ba cîntecului: „Aoleu ce ploa-
ie vine de la Cluj”. Adică de
la regiune. Și presimt că
ploaia asta se va lăsa pe la
dumnevoastră cu tunete și
fulgere.

A. CROITORU

LA ORA DE SCRIS BASTONAȘE

— Tovarășe învățătoare, Sidorov copiază după
mine! („Krokodil”)

MITACHE „NEGUSTOR”

De unde pină unde Mita-
che, comoara mea de gi-
nere, s-a apucat de ne-
gustorie? Aveai de vânzare
niscăi sticle goale, vreo bla-
nă de iepure, de miel, ceva
păsări sau ouă, i le dădeai lui
Mitache și, după câteva... luni,
aveai banii. Nu toți, dar îi
aveai. Nu-și oprea decit ju-
mătate din banii luați pe vân-
zare. Restul ți-i dădea pină la
ultimul leu. Nu imediat, dar
ți-i dădea. Așa stînd lucruri-
le, ce nevoie mai avea el de
muncă? De ce să ia 40 de lei
la ziua-muncă în cooperati-
va noastră cind putea ciști-
ga ușor suta... pe lună?

Eu să intru în pămînt de
rușine! Pină la Mitache n-am
avut pe nimeni în familie ne-
gustor. „Dezbară-l” — m-au
povățuit vecinii. Să-l dezbar.
Ușor de zis.

— Lăsă-l pe mine, bade Cu-
laie, mi-a zis Buzilă, băiatul
fierarului.

Ce și cum avea să facă n-a
suflet o vorbuliță. Cîteva zile
mai tîrziu îmi văd ginerele a-
lergînd pe motocicletă lui
Buzilă. Cind a învățat s-o
mine nu știu. Seara, la ma-
să, tanțos nevoie mare.

— Ați văzut-o? ne-a făcut
el atenți cu gura plină. Poi-
mînie, adică duminică, mo-
tocoliceta asta îmi aduce do-
uăzeci de sute. Mi-a dat-o
Buzilă să i-o mărit cu opt mii
și eu am găsit client cu zece.
Eu? Tufă. Și nu tufă, lemn.

Degeaba îmi căzneau mintea
să ghicesc ce plănuse Buzilă.

A doua zi mă pomenesc cu
un bilețel. Era de la Buzilă.
„Bade Culaie — îmi scria el
— duminică pe la 10 Mita-
che va fi cu motocicletă mea
lingă sfat. Acolo îl va întîlni
și mușteriu, un băiat din sa-
tul vecin. Du-te, aproape de
ei, fă-te că admiri motocoli-
ceta și, cind îl vezi pe Mitache
neatenț, azvirle cîteva bucă-
țele de zahăr în rezervor. Du-
pă asta, așteaptă. O să-ți pla-
că”.

Zis și făcut. Lumea pe la
porți ciucure. Eu deșertasem
zahărul acolo unde mi s-a
spus și asistam cuminte la
discuția celor doi. Mitache îi
da zor cu laudele la adresa
motocolicetei, iar celălalt, un
flăcău cît un munte, punea
tot felul de întrebări.

— Domne, mie îmi place,
spuse flăcăul. Și ca să vezi
că sint amator, uite, am a-
dus și arvuna.

La vederea maldărului de
sute, ochii lui Mitache mai,
mai să ia foc.

— Atunci să-i facem pro-
ba și să bem aldămașul.

După cite am aflat mai tîr-
ziu, zahărul amestecat în
benzină împiedică pornirea
oricărui motor. Mitache, care
nu știa de isprava mea, dă
să pornească motorul și mo-
torul mut. Apasă el pe tija de
pornire o dată, de două ori,
de nouă ori. Nimic. Se uită să

vadă: vine benzină în carbu-
rator? Vine. Are curent? Are.
Atunci de ce nu pornește?

— Poate-i stricată, face
cumpărătorul strîmbînd din
nas.

— Nu există domne. E bu-
nă — i-o întoarce Mitache. Ia
urcă-te sus, să te împing. Ai
grijă? Cind vezi că pornește,
ambalează.

Soarele ardea ca focul. Flă-
căul de pe motocicletă, greu
ca un cal și Mitache împin-
gea de zor. Și-a aruncat pan-
tofii din picioare să fie mai
sprinten, și-a dat cămașa jos
și țin-te nene. Motorul? Tă-
mîie. În afară de cîteva pă-
cănituri, nimic. Și Mitache,
îneebunit că pierde client,
împingea în spate de-i
iau călcie.

— Împinge-o la deal, nene
— l-a zădărit un puști din
droaia ce se ținea după el.
Asta numai la deal pornește.
E răsfiată.

Of, că răi mai sint oamenii!
Acum ce aveau ei cu ginere-
meu de-l tot luau peste pi-
cior cind trecea prin dreptul
lor? O jumătate de zi l-a tot
împins Mitache pe zdrhonul
de flăcău care ședea tanțos în
șea făcînd cu ochiul în stin-
ga și în dreapta. De atunci,
să nu care cumva să-i mai
vorbiți lui Mitache de negus-
torie, sau de zicala aia: „le-
neșul mai mult aleargă” că
nu știu ce-i în stare să facă.

N. CREANGĂ

ZÎMBIȚI VA ROG... DACĂ PUTEȚI

Și cei de la secția raională
de drumuri or fi avînd cla-
pe la ochi?
(Podul din comuna Ivesți-
Galați a ajuns... așa cum îl
vedeți).

Anecdote

Compozitorului Rossini îi
plăcea să mănînce bine. O
dată, fiind foarte bine dis-
pus, s-a întîlnit cu un prie-
ten.

— De ce ești așa de bucu-
ros? — l-a întrebat acesta
pe compozitor.

— Din cauza mesei.

— Ai mîncat ceva bun?

— Da. Curcan.

— Și ați fost mulți la
masă?

— Numai doi.

— Tu și mai cine?

— Eu și curcanul.

— Un om superstițios a
pus pe casa sa inscripția:
„Să nu intre în casa asta
nimic prost!”

— Și cum ai să intri tu
în casă? l-a întrebat Dio-
gene.

Filoxen, criticînd poemul
tiranului Dionisie din Si-
racuza (sec. IV î.e.n.), fu
trimis de acesta la muncă
silnică într-o carieră de
piatră. După ce l-a ținut
cîțva timp acolo, tiranul l-a
chemat și l-a pus să-i as-
culte din nou versurile. Fi-
loxen a ascultat cu atenție,
apoi s-a ridicat și a pornit
spre ușă.

— Unde te duci? — l-a
întrebat tiranul.

— La cariera de piatră
— i-a răspuns Filoxen.